

Arrest

nr. 236 294 van 2 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 16 januari 2020 aangetekend ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2019 een aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie, in het kader van een feitelijke partner, met name van K.K., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 15 januari 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna ook: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.08.2019 werd ingediend door:

Naam: T. (...)

Voorna(a)m(en): H. (...)

Nationaliteit: Liberia

Geboortedatum: (...).1988

Geboorteplaats: M. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vroeg op 09.08.2019 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde K. K. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie’.

Volgende documenten worden voorgelegd ter staving van de aangehaalde relatie:

- Contracten (dd. 22.11.2018) Vodafone op naam van de referentiepersoon met 2 verschillende telefoonnummers zijnde (...) en (...) met bijhorende rekeningen en details voor de maanden november 2018 tot juli 2019. Echter, uit deze details kan niet uitgemaakt worden dat de referentiepersoon contact had met betrokkene via deze telefoonnummers.

- Loonfiches T. H. C. (...) op naam van de referentiepersoon voor de maanden juni tot augustus 2019

- Chatgesprekken tussen betrokkene en de referentiepersoon september 2018, augustus 2018 en juli 2019

- Verklaringen op eer door derden: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaringen niet wordt gestaafd door overige objectieve stukken, kunnen verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde feitelijke relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

- Ongedateerde foto's: uit deze voorgelegde foto's waarbij betrokkene samen met de referentiepersoon wordt afgebeeld, kan echter niet uitgemaakt worden wanneer ze precies zijn genomen, noch in welke context. Het zijn momentopnames en deze stukken kunnen geen blijk geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto's een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's blijkt dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert augustus 2018. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van

hem redelijkerwijze worden aangenomen dat meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ...

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon op 09.08.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van betrokkene. Louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"schending van de artikelen 7 en 47 van de vreemdelingenwet en schending van de motiveringsplicht, schending van artikel 41 van het Handvest Grondrechten.

- Artikel 47/1, 1° stelt dat als ander familielid van een burger van de Unie dient te worden beschouwd: "de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;"

Artikel 47/3 §1 Vreemdelingenwet stelt: "§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners."

Uit de bijgebrachte stukken blijkt duidelijk dat verzoeker thans reeds 1,5 jaar een relatie onderhoudt met zijn Nederlandse partner, en dat zij reeds meer dan een halfjaar in België samenwonen.

Verzoeker staat sedert 9 augustus 2019 officieel ingeschreven op hetzelfde adres als zijn Nederlandse partner teneinde tezamen, als gezin een toekomst op te bouwen.

De inschrijving op hetzelfde adres toont vanzelfsprekend aan dat verzoeker en diens partner een relatie onderhouden en meer nog, dat deze relatie ook duurzaam is.

De neergelegde stukken en informatie tonen aan dat verzoeker en zijn partner reeds langdurig een duurzame relatie onderhouden.

De gemachtigde van de Minister dient bij het nemen van de beslissing alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals in casu het geval is.

De samenwoning van verzoeker met de referentiepersoon, in combinatie met de stukken waaruit blijkt dat zij elkaar reeds kennen sinds de zomer van 2018 toont aan dat er sprake is van een duurzame relatie.

Verzoeker legt bewijzen voor en verwijst naar artikel 47/3 §1 Vreemdelingenwet dat stelt dat het bewijs met ieder passend middel volstaat.

Verzoeker legt wel degelijk stukken voor waaruit blijkt dat hij sedert enkele jaren een affectieve relatie onderhoudt met zijn Nederlandse partner.

Verzoeker toont dan ook overduidelijk aan dat hij en de referentiepersoon een duurzame relatie onderhouden.

De verwerende partij heeft een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken gemaakt. De verwerende partij is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, heeft deze niet correct beoordeeld en heeft derhalve een onredelijke beslissing getroffen.

De bestreden beslissing schendt artikel 47 van de Vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel.

-In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: "aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld kon worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of ze elkaars familie en vrienden kennen,...

Deze redenering voegt een extra voorwaarde toe aan de wet.

Nergens in de wet staat dat moet worden aangetoond wanneer en hoe ze elkaar hebben leren kennen, of ze elkaars familie en vrienden kennen, enz.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist en strijdig met artikel 47 VW. De bestreden beslissing schendt het motiveringsbeginsel.

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

..."

Krachtens het artikel 51 van het Handvest is de reikwijdte van het Handvest beperkt tot het EU-recht. In casu kan het artikel 41 van het Handvest worden ingeroepen omdat de voorliggende kwestie een materie betreft waarvoor Europese regelgeving van kracht is.

Verzoeker ontving een beslissing gebaseerd op het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel is ingevoegd bij wet van 19 maart 2014 (art. 24). Deze wet is een directe omzetting van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Europese Unie en hun familieleden.

Het Handvest is dan ook van toepassing.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82).

Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro.86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, MM, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben. Aan verzoeker wordt het verblijf geweigerd omdat niet is aangetoond dat hij een duurzame relatie heeft met zijn Nederlandse partner, mevrouw K. K. (...). Dit is echter niet juist.

Verzoeker en zijn partner hebben elkaar leren kennen in juli 2018 bij een Liberiaanse organisatie aan Schijnpoot. Ze hebben elkaar een week later weer gezien in Hoboken en sindsdien zagen ze elkaar bijna wekelijks, in de weekends. Verzoeker heeft haar ouders reeds ontmoet en zij weet alles over hem. Ze wonen samen te Merksem sinds december 2018.

Wanneer verzoeker gehoord zou zijn geweest had hij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden, (in die zin: HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit.

(...)"

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"Verzoeker stelt in een enig middel een schending voor van de artikelen 7 en 47 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Hij betoogt dat hij reeds 1,5 jaar een relatie onderhoudt met zijn Nederlandse partner en ze reeds meer dan een half jaar in België samenwonen. Sedert 9 augustus 2019 zouden ze officieel zijn ingeschreven op hetzelfde adres. De verwerende partij diende met alle elementen rekening te houden en niet enkel met de documenten afzonderlijk. Hij zou bewijzen hebben voorgelegd waaruit blijkt dat hij en de referentiepersoon een duurzame relatie onderhouden. Ze zouden elkaar hebben leren kennen in juli 2018 bij een Liberiaanse organisatie.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker d.d. 9 augustus 2019 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een de Unie indiende op grond van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet in functie van zijn relatie met de feitelijke partner, K. K. (...), met de Nederlandse nationaliteit. Hij legde de volgende stukken voor:

- Contracten;*
- Loonfiches*
- Chatgesprekken;*
- Verklaringen op eer door derden;*
- Ongedateerde foto's.*

Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster overigens ook de schending aanvoert, bepaalt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; (...)"

Artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"(...)"

Uit voormelde toepasselijke bepalingen blijkt dat verzoeker, om in aanmerking tot komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. De bewijslast ter zake berust bij de aanvrager en het duurzaam karakter van de relatie mag worden bewezen met elk passend middel. Het komt aan de verwerende partij toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. "de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners" zoals bepaald in artikel 74/3, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet) derwijze dat een "deugdelijk bewezen duurzame relatie" in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

Ook wat betreft het aantonen van "het duurzaam karakter van de relatie", is er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden waardoor het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale wettigheidstoetsing uit.

Verzoeker is het oneens met de motivering van de bestreden beslissing. Hij betoogt dat hij reeds 1,5 jaar een relatie onderhoudt met zijn Nederlandse partner en ze reeds meer dan een half jaar in België samenwonen. Sedert 9 augustus 2019 zouden ze officieel zijn ingeschreven op hetzelfde adres. Volgens hem legde hij wel degelijk bewijzen voor waaruit blijkt dat hij en de referentiepersoon een

duurzame relatie onderhouden. Ze zouden elkaar hebben leren kennen in juli 2018 bij een Liberiaanse organisatie.

Verzoeker herhaalt aldus in zijn verzoekschrift dat hij al een relatie heeft met zijn partner en dat zij sedert augustus 2019 officieel samenwonen anderhalf jaar samenwonen, maar toont daarmee niet aan dat de door hem voorgelegde stavingstukken kennelijk onredelijk of onjuist zijn beoordeeld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft gedaan naar het duurzame karakter van verzoekers relatie en de door hem voorgelegde stukken heeft beoordeeld. Er werd besloten dat verzoeker onvoldoende bewijst een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

“(...)

Volgende documenten worden voorgelegd (...)

- Contracten (...). Echter, uit deze details kan niet uitgemaakt worden dat de referentiepersoon contact had met betrokkene via deze telefoonnummers.

- Loonfiches T. H. c. (...) op naam van de referentiepersoon voor de maanden juni tot augustus 2019

- Chatgesprekken tussen betrokkene en de referentiepersoon september 2018, augustus 2018 en juli 2019

- Verklaringen op eer door derden: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaringen niet wordt gestaafd door overige objectieve stukken, kunnen verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde feitelijke relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

- Ongedateerde foto's: uit deze voorgelegde foto's waarbij betrokkene samen met de referentiepersoon wordt afgebeeld, kan echter niet uitgemaakt worden wanneer ze precies zijn genomen, noch in welke context. Het zijn momentopnames en deze stukken kunnen geen blijk geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto's een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's blijkt at betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert augustus 2018. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkene, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkervijze worden aangenomen dat meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen,...

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon op 09.08.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van betrokkene. Louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

“(...)

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen; Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene; Verder, wat het gezins- en familieleven betreft. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden; Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat heir het geval is, is een bevel het enige alternatief; Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zijn te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

Verzoeker betwist de vaststellingen van de verwerende partij, dat op basis van ongedateerde foto's geen duurzame affectieve relatie wordt aangetoond, dat uit de voorgelegde contracten geen contacten blijken tussen verzoeker en de referentiepersoon en dat de verklaringen op eer door derden een gesolliciteerd karakter hebben, op geen enkele wijze. Hij beperkt zich tot de bewering dat de elementen in hun geheel niet in overweging werden genomen, doch laat na aan te tonen welke element dan wel zou zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Ook het motief dat “louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonachtig zijn, niet kan beschouwd worden

als een afdoende bewijs van een effectieve partnerrelatie met een duurzaam karakter” wordt niet weerlegd. De inhoud van de bestreden beslissing wordt aldus op geen enkele wijze betwist.

Het feit dat verzoeker het niet eens is met deze beoordeling volstaat niet om te besluiten dat de motivering niet afdoende zou zijn. Zoals hoger gesteld dient de aanvrager van de verblijfskaart, conform artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet, het bewijs te leveren van het duurzaam karakter van de relatie. De verwerende partij is niet verplicht over te gaan tot een eigen onderzoek naar deze relatie wanneer zij van oordeel is dat het duurzaam karakter niet voldoende bewezen is. Verzoeker toont niet aan dat er wel degelijk uit de neergelegde stukken zou kunnen worden afgeleid dat hij een duurzame relatie zou vormen met de referentiepersoon. Hij beperkt zich tot het louter stellen dat deze stukken dit wel zouden aantonen.

Waar verzoeker een schending opwerpt van het hoorrecht, dient opgemerkt dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op een door hem ingediende aanvraag. Hij was aldus in staat om in het kader van zijn aanvraag de nodige documenten voor te leggen waaromtrent de verwerende partij diende te oordelen. Nu hij niet aantoonde dat hij daartoe niet in staat zou zijn geweest, wordt een schending van het hoorrecht geenszins aannemelijk gemaakt.

Rekening houdende met de gegevens die voorlagen, kon de verwerende partij dan ook op pertinente wijze en zonder miskenning van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een duurzame relatie heeft met de referentiepersoon.

Een schending van de artikelen 7 en 47 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU blijkt niet.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3.1. Verzoeker voert de schending van artikel 47 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan, deze bepaling luidt als volgt:

“De Koning brengt de bepalingen van dit hoofdstuk in overeenstemming met de verordeningen die zijn vastgesteld ter uitvoering van de verdragen tot instelling van de Europese Gemeenschappen. Voor zover het gaat om aangelegenheden welke de Grondwet niet uitsluitend voor de wetgever reserveert, wijzigt de Koning diezelfde bepalingen om uitwerking te geven aan de richtlijnen vastgesteld ter uitvoering van diezelfde verdragen.”

Verzoeker laat evenwel na om de schending van deze bepaling met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In deze zaak zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 47 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. In de uiteenzetting van het enig middel citeert verzoeker ook de artikelen 47/1, 1° en 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;”

Artikel 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Uit de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager berust. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de gemachtigde rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook aan de minister of zijn gemachtigde toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. *“de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners”* zoals bepaald in artikel 47/3, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet) derwijze dat een *“deugdelijk bewezen duurzame relatie”* in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

De Raad benadrukt dat wat betreft het aantonen van “het duurzaam karakter van de relatie”, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.3.4. Verzoeker voert aan dat uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat hij al anderhalf jaar een relatie onderhoudt met zijn Nederlandse partner en dat zij al meer dan een half jaar in België samenwonen. Verzoeker werpt op dat hij sedert 9 augustus 2019 officieel ingeschreven staat op hetzelfde adres als zijn Nederlandse partner. Volgens verzoeker toont de inschrijving op hetzelfde adres aan dat hij en zijn partner een relatie onderhouden en deze relatie ook duurzaam is.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon op 09.08.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van betrokkene. Louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.”

Verzoeker benadrukt dat de inschrijving op hetzelfde adres vanzelfsprekend aantoont dat hij en zijn partner een relatie onderhouden en dat deze relatie ook duurzaam is. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 9 augustus 2019 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart als feitelijke partner van K.K. en uit de bestreden beslissing blijkt dat de referentiepersoon op dezelfde dag officieel gedomicilieerd werd op het adres van verzoeker. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Gelet hierop maakt verzoeker met zijn betoog dat de inschrijving op hetzelfde adres vanzelfsprekend aantoont dat hij en zijn partner een relatie onderhouden en deze relatie ook duurzaam is, niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt gemotiveerd dat: *“Louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.”*

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om de loutere gemeenschappelijke verblijfplaats op zich niet te aanvaarden als afdoende bewijs van een duurzame relatie, zeker niet wanneer de referentiepersoon pas sinds de datum van de aanvraag gezinshereniging op het adres van verzoeker gedomicilieerd staat. Louter ten overvloede, uit het administratief dossier blijkt ook niet dat verzoeker in het verleden elders al met de referentiepersoon heeft samengewoond.

Er wordt daarenboven opgemerkt dat het louter onder één dak wonen, nog niet aantoonst dat er ook sprake is van een (duurzame) liefdesrelatie tussen personen. Zo kunnen ook vrienden of collega's beslissen om eenzelfde huis te delen om de kosten van het levensonderhoud te drukken.

Verzoeker werpt op dat de neergelegde stukken en informatie aantonen dat hij en zijn partner al langdurig een duurzame relatie onderhouden. Verzoeker geeft blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid; maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt in deze zaak de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, wat niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar tot een ander besluit is gekomen inzake de bewijswaarde van de voorgelegde stukken in dit geval schendt op zich de materiële motiveringsplicht niet, noch getuigt dit gegeven van onbehoorlijk bestuur.

2.3.5. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals nu het geval is. Verzoeker voert aan dat het gegeven dat hij samenwoont met de referentiepersoon in combinatie met de stukken waaruit blijkt dat zij elkaar al kennen sinds de zomer van 2018, aantoonst dat er sprake is van een duurzame relatie. Verzoeker benadrukt dat artikel 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt dat het bewijs met ieder passend middel volstaat. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt echter dat de gemachtigde van de bevoegde minister de voorgelegde stukken wel degelijk in hun geheel heeft beoordeeld: *“Uit het geheel van de beschikbare gegevens”*; *“Op basis van de voorgelegde stukken”*. Verzoeker overtuigt niet van het tegendeel.

2.3.6. Verzoeker werpt op dat de gemachtigde een voorwaarde toevoegt aan de wet waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: *“Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ...”* Verzoeker voert aan dat nergens in de wet staat dat moet worden aangetoond wanneer en hoe ze elkaar hebben leren kennen of ze elkaars familie en vrienden kennen enzovoort.

Er wordt herhaald dat uit de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet naar voor komt dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager berust. Verzoeker kan worden gevolgd dat hij het duurzaam karakter van de relatie mag bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de gemachtigde rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Nu de gemachtigde rekening dient te houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde overweegt: *“Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ...”* Dit vormen geen bijkomende voorwaarden, maar dit betreft informatie over de intensiteit, duur en stabiele aard van de band tussen de partners. Louter ten overvloede, indien verzoeker meent dat hij *“meer overtuigende stukken kan voorleggen”* staat het hem vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Een schending van de artikelen 47/1, 1° en 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.7. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° (...);

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

Uit wat *infra* wordt uiteengezet, blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde minister zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit wat hierboven werd uiteengezet blijkt niet dat verzoeker aannemelijk maakte dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat hij *“niet aan(toont) te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”*

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat het *“legaal verblijf in België is verstreken”*.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7, 47/1, 1° en 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Verzoeker betwist dat hij niet heeft aangetoond dat hij een duurzame relatie met mevrouw K.K. heeft. Verzoeker voert aan dat hij, indien hij gehoord zou zijn geweest gegevens had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Verzoeker geeft mee dat hij zijn partner leerde kennen in juli 2018 bij een Liberiaanse organisatie, zij elkaar een week later terugzagen in Hoboken en zij elkaar sindsdien bijna wekelijks zagen in het weekend. Verzoeker geeft mee dat hij de ouders van zijn partner reeds heeft ontmoet en zij alles over hem weet. Verzoeker geeft mee dat hij samenwoont met zijn partner te Merksem sinds december 2018.

In deze zaak heeft verzoeker ruimschoots de mogelijkheid gehad om bij het indienen van zijn aanvraag nuttig voor zijn belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken om aan te tonen dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Hij heeft aldus zijn standpunt op nuttige wijze naar voor kunnen brengen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. In de uiteenzetting van zijn middel maakt verzoeker ook gewag van een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van het Unierecht in combinatie *“met voormeld artikel 74/13”*.

Hierboven werd vastgesteld dat een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht niet wordt aangetoond. In de uiteenzetting van het middel is verder ook geen sprake van een “voormeld artikel 74/13”.

2.3.11. Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET